

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: F. P.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou, se sídlem Ke Skalkám 3080/58, 106 00, Praha 10, proti **žalovanému: Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00, Praha 2, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č. j. 38496/2013-NH-30.1-21.10.13,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 4. 11. 2013, č. j. 38496/2013-NH-30.1-21.10.13, a rozhodnutí Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2013, č. j. ZUUL-4032/13, **se pro nezákonnost z r u š u j í .**
- II.** Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem **j e p o v i n e n** do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti ze dne 20. 9. 2013, a to
- hodnoty LAE (dB) v MM1 a MM2 u každého jednotlivého výstřelu označeného v protokole č. 9519/2009 v původním znění (výstřel č. 1 – 1180),
 - přesný časový údaj (hodina, minuta, sekunda) u jednotlivých výstřelů označených v protokole č. 9519/2009 v původním znění (výstřel č. 1 – 1180),
 - hodnota LAE (dB) v MM1 a MM2 u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů),
 - přesný časový údaj (hodina, minuta, sekunda) u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů).

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.206,50 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva zdravotnictví ze dne 4. 11. 2013, č. j. 38496/2013-NH-30.1-21.10.13, jímž bylo v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „zdravotní ústav“) ze dne 9. 10. 2013, č. j. ZUUL-4032/13, toto rozhodnutí změněno tak, že jeho výroková část zní: „Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. se odmítá část žádosti ze dne 20. 9. 2013, jíž F. P., bytem „X“, žádal podle zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout:

- hodnoty LAE (dB) v MM1 a MM2 u každého jednotlivého výstřelu označeného v protokole č. 9519/2009 v původním znění (výstřel č. 1 – 1180),
- přesný časový údaj (hodina, minuta, sekunda) u jednotlivých výstřelů označených v protokole č. 9519/2009 v původním znění (výstřel č. 1 – 1180),
- hodnota LAE (dB) v MM1 a MM2 u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů),
- přesný časový údaj (hodina, minuta, sekunda) u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů).“

Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí zdravotního ústavu, uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci požadované informace a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zcela nezákonná a bylo jimi porušeno žalobcovo ústavně zaručené právo na informace. Konstatoval, že požadované konkrétní a individuálně určené informace uvedené v bodech 2 až 5 žádosti ze dne 20. 9. 2013 mu nikdy v minulosti nebyly poskytnuty. Na základě žádosti ze dne 7. 8. 2012, jíž požadoval poskytnutí primárních dat z paměti jednotlivých měřicích zařízení použitých při měření hluku dne 23. 7. 2009 zaznamenaných a uchovávaných ve formátu, do kterého nejde zasahovat, obdržel žalobce dne 3. 9. 2012 nepřezkoumatelná a nejasná data již zkonvertovaná do formátu xls s tím, že tato data byla údajně součástí konvertovaných primárních dat, což je podle žalobce zcela neprůkazné. Zdravotní ústav tedy žalobci poskytl informace, které nepožadoval a které neodpovídají údajům v protokolu o měření hluku č. 9519/2009 v původním znění. Údaje požadované v bodě 8 žádosti ze dne 7. 8. 2012 nebyly žalobci poskytnuty vůbec. Žalobce dodal, že ačkoli mělo měření hluku podle předmětného protokolu probíhat od 8:55 do 12:30 hodin, kdy bylo ukončeno z důvodu zhoršujícího se počasí, obsahovala složka označená 2231MM1.xls zcela nepřezkoumatelné informace od 9:00:01 do 12:36:32 a složka LDMM2.xls rovněž nepřezkoumatelné informace od 8:49:10 do 12:59:05, a proto nemůže argumentace správních orgánů obstát.

Podle žalobce došlo k odmítnutí žádosti v rozporu s § 7 až 11 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „informační

zákon“), kde jsou upraveny případy, kdy povinný subjekt informace neposkytne. Žalobce konstatoval, že jím požadované informace musí mít povinný subjekt jednoznačně k dispozici, neboť povinný subjekt musí být schopen doložit správnost naměřených hodnot a údajů uvedených v oficiálním protokolu o měření hluku a je povinen naměřená data archivovat. Těmito daty pak podle žalobce nemohou být zkonvertovaná (sekundární) data ve formátu xls, neboť na rozdíl od dat primárních neobsahují nenahraditelné údaje (např. o kalibraci). K tomu žalobce poukázal na metodiku Národní referenční laboratoře a normu ČSN EN ISO 15189:2007. S těmito skutečnostmi podle žalobce plně koresponduje sdělení Ing. T. H., CSc., ze dne 24. 4. 2012, který doporučil provést celkovou revizi protokolů podle zásad uvedených v příručce jakosti akreditované laboratoře zdravotního ústavu na základě primárních dat z měření, která jsou jako součást záznamu z měření archivována zdravotním ústavem. Žalobce dále poukázal na interní předpis zdravotního ústavu IS01, podle kterého se naměřená data převedou z přístroje na pevný disk počítače, který určí příslušný odborný garant. To podle žalobce znamená, že primární data z měřicího zařízení se nejprve převedou na pevný disk počítače právě ve formátu příslušného měřicího zařízení. Poté, kdy jsou tato data zajištěna pro účely kontroly a revize, již není problém je konvertovat pro další zpracování. Tyto skutečnosti podle žalobce potvrzuje také sdělení Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě ze dne 25. 11. 2013, č. j. ZU/37427/2013, a ze dne 3. 12. 2013, č. j. ZU/38386/2013, jimiž bylo reagováno na obdobné žádosti o poskytnutí informací jako v projednávané věci.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalobci byly k jeho žádosti ze dne 7. 8. 2012 předány čtyři soubory dat zkonvertovaných do formátu xls, a to z měření hluku ze střelnice v Ludvíkovcích dne 23. 7. 2009, 23. 5. 2010, 28. 5. 2011 a 9. 9. 2011. Tyto soubory obsahovaly i data požadovaná v žádosti žalobce ze dne 20. 9. 2013. K dalšímu poskytnutí informací žalobci došlo dne 5. 11. 2012, kdy mu na základě jeho žádosti ze dne 24. 10. 2012 byla zaslána data z měření konaného dne 3. 5. 2008. Zdravotní ústav neposkytl žalobci data primární, ale zkonvertovaná do formátu xls, a vydal rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012, jímž podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl žádosti ze dne 7. 8. 2012 a 24. 10. 2012; s tímto postupem se žalovaný ztotožnil. Podle žalovaného byla žalobci poskytnuta všechna požadovaná data a není věci povinného subjektu, zda mu budou k užítku, nebo jsou pro něj nejasná či odborně nesrozumitelná. Žalovaný poukázal na odpověď Českého institutu pro akreditaci ze dne 6. 12. 2012, č. j. 6793/12/ČIAO, podle které zdravotní ústav při měření hluku ze střelnice v Ludvíkovcích nepochybil.

Podle žalovaného nebylo poskytnutí požadovaných informací omezeno či vyloučeno z důvodů podle § 7 až 11 informačního zákona, a proto příslušná námitka žalobce, která ani není řádně odůvodněna, není důvodná. Žalovaný vysvětlil, že žalobci byly požadované informace poskytnuty, však nikoli v podobě primárních dat, která povinný subjekt nemá k dispozici. Žádost tedy byla odmítnuta pro objektivní neexistenci těchto dat. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že by zdravotní ústav měl mít primární data k dispozici kvůli doložení správnosti protokolů, neboť údaje v nich uvedené jsou doložitelné zkonvertovanými primárními daty, jež byla žalobci poskytnuta. Omezená kapacita měřicích přístrojů vede k nutnosti exportovat data, což je zajišťováno speciálními programy, které neumožňují do převodů zasahovat, zkonvertovaná data proto nelze považovat za zkreslená. Žalovaný

konstatoval, že požadovaná data byla v souladu s interním předpisem zdravotního ústavu ISO1 převedena do formátu xls, ve kterém byla žalobci beze zbytku poskytnuta. Tvzení žalobce, že jednotlivé protokoly o měření nasvědčují tomu, že povinný subjekt má požadované primární údaje k dispozici, označil žalovaný za nesrozumitelné. Žalovaný dodal, že norma ČSN EN ISO 15189:2007 není obecně závazným právním předpisem a týká se vyšetřování klinických materiálů. Žádný právní předpis neupravuje uchovávání primárních dat z měřicích přístrojů a nepřikazuje zdravotnímu ústavu uchovávat předmětná data v primární podobě. Žalovaný uzavřel, že zdravotní ústav poskytl žalobci všechna zkonvertovaná primární data, která měl objektivně k dispozici. Zdravotní ústav nemá podle žalovaného povinnost mít „jiná primární“ data, a proto je požadavek na jejich poskytnutí nepřiměřený.

Žalobce v replice označil tvrzení žalovaného za irelevantní a nepřijatelná. Zdůraznil, že ve svých žádostech ze dne 7. 8. 2012 a 20. 9. 2013 žádal o zcela jiný typ informací. Dne 3. 9. 2012 mu povinný subjekt v rozporu s jeho žádostí ze dne 7. 8. 2012 poskytl jakási nepřezkoumatelná a nejasná data zkonvertovaná do formátu xls (data sekundární, nikoli požadovaná primární), která navíc neodpovídají údajům uvedeným v protokolu o měření hluku č. 9519/2009. V bodech 2 až 5 žádosti ze dne 20. 9. 2013 požadoval žalobce zcela jiné individuálně určené informace, které se vztahovaly pouze k protokolu o měření hluku č. 9519/2009 a v něm uvedeným výstřelům. Žalobce konstatoval, že soubory poskytnuté dne 3. 9. 2012 rozhodně neobsahují informace jím požadované v žádosti ze dne 20. 9. 2013 (hodnoty jednotlivých výstřelů označených v protokolu o měření hluku č. 9519/2009 a časový údaj jednotlivých výstřelů). Podle žalobce nemůže postup žalovaného obstát ani v případě, kdyby snad údaje poskytnuté dne 3. 9. 2012 obsahovaly informace požadované v žádosti ze dne 20. 9. 2013. Tento postup je v rozporu s informačním zákonem a základními zásadami podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), porušuje rovněž žalobcovo právo na informace garantované v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce odmítl, že by na základě jemu poskytnutých sekundárních dat bylo možné provést revizi měření, neboť tato data neobsahují nezbytné a nenahraditelné informace o kalibraci, apod. O nepravdivosti tvrzení žalovaného podle žalobce svědčí také to, že jeho žádost o obdobné informace ve vztahu k jiným protokolům o měření hluku Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě žalobci z větší části vyřídil.

Při jednání konaném dne 8. 3. 2017 právní zástupkyně žalobce vyjádřila kategorický nesouhlas se závěrem žalovaného o tom, že požadované informace již byly žalobci poskytnuty na základě jeho žádosti z roku 2012. Žalobci totiž tehdy byla poskytnuta pouze konvertovaná data, nikoli data primární, čili žalobce obdržel jiný typ informací, než které požadoval, navíc poskytnutá data byla pro žalobce nevyužitelná. Podle právní zástupkyně žalobce by žalovaný měl prokázat, že žádaná data již byla žalobci poskytnuta, aby napadené rozhodnutí mohlo být vyhodnoceno jako zákonné. Právní zástupkyně žalobce konstatovala, že zdravotní ústav musí z logiky věci disponovat žádanými primárními daty. Poukázala na skutečnost, že ve vztahu k otci žalobce zdejší soud pravomocně rozhodl, že mu zdravotní ústav neposkytl údaje ohledně jednoho výstřelu, k čemuž žalovaný uvedl, že údaje k tomuto výstřelu nemá. Vzhledem k tomu, že nejsou k dispozici údaje ohledně všech výstřelů, nemůže žalovaný argumentovat tím, že žalobci bylo poskytnuto vše požadované. Navíc jiné žadatelce o poskytnutí totožných informací V. B. poskytl zdravotní ústav jiné údaje z měření, které dokládají, že musí mimo jiné disponovat údaji k výstřelu, ohledně něhož

nelogicky ve vztahu k žalobci tvrdí, že je nemá k dispozici. V závěrečném vystoupení právní zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalobce v předmětné žádosti nežádal výslovně o poskytnutí primárních dat, nýbrž údajů, které by byly pro něj dále využitelné z hlediska jejich úplnosti a pravdivosti.

Žalobce při jednání soudu konstatoval, že Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě archivuje i primární data k jejich případnému dalšímu využití, včetně využívání při poskytování informací. Doplnil, že k revizi protokolu o měření č. 9519/2009 došlo po třech letech, ačkoliv podle žalovaného měla být primární data po 30 dnech od vyhotovení protokolu o měření automaticky a nenávratně zkonvertována. Podle žalobce i postup zdravotního ústavu vůči žadateli B. jednoznačně dokládá, že zdravotní ústav disponuje primárními daty. Žalobce se dále pozastavil nad tím, že žalovaná strana po něm v případě, že by požadované informace byly poskytnuty, požaduje úhradu s odůvodněním, že jejich vyřízení a následné poskytnutí by pro zdravotní ústav představovalo enormní zátěž, kterou je nutno finančně kompenzovat ve výši cca 2.700 Kč. Konvertovaná data v excelovém formátu přitom už lze snadno dohledat a následně poskytnout.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání zdůraznila, že zdravotní ústav je příspěvkovou organizací poskytující mimo jiné služby měření hluku, a proto na něj nelze nahlížet jako na správní orgán a dovozovat, že porušil nějaká zákonná ustanovení. Dále uvedla, že poslední měření výstřelů byla prováděna dva roky před podáním žádosti žalobce z roku 2013. Naměřená data jsou archivována v paměti měřicího přístroje, která má své kapacitní limity, a proto po 30 dnech od zpracování protokolu zdravotní ústav automaticky primární data konvertuje. K chybějícímu údaji o jednom výstřelu podotkla, že po vydání rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 15 A 80/2015 byla žádost žadatele Františka Pelešky staršího odmítnuta, neboť zdravotní ústav tímto údajem nedisponuje. K argumentaci žadatelkou B. pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že jí nejsou známy žádné okolnosti tohoto případu. Dále zdůraznila, že data jsou legitimně konvertována, přičemž primární data z paměti měřicího přístroje se neposkytují. K tomu doplnila, že v daném případě zdravotní ústav nahradil protokol o měření č. 9519/2009 protokolem o měření č. 12987/2009, v důsledku čehož původní protokol není ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 68/2008 výstupním dokumentem a žadatelé se na základě něho nemohou ničeho domáhat. Pověřená pracovnice žalovaného trvala na tom, že žalobce v předmětné věci podal opětovnou žádost o poskytnutí informací, navíc informací nepředstavujících výstupní informace, a proto byla jeho žádost ve smyslu závěrů obsažených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 65/2002 legitimně odmítnuta. Ke srovnání postupů Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem a Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě pověřená pracovnice žalovaného poznamenala, že každé z těchto pracovišť postupuje podle své vlastní akreditované příručky platné pouze a jen pro dané pracoviště.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí

ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žádostí ze dne 7. 8. 2012, doručenou zdravotnímu ústavu dne 9. 8. 2012, se žalobce mimo jiné domáhal poskytnutí všech naměřených údajů a dat z měřicího zařízení umístěného v měřicím místě č. 1 (Ludvíkovice č. p. 276), v měřicím místě č. 2 (Ludvíkovice č. p. 277) v měřicím místě č. 3 (střelnice Ludvíkovice) při měření hluku ze střelnice Ludvíkovice dne 23. 7. 2009. Podle přípisu zdravotního ústavu ze dne 3. 9. 2012 byla žalobci v elektronickém formátu zkopírováním na jeho technický nosič předána požadovaná data (předmětného měření se týká soubor č. 3), což žalobce potvrdil svým podpisem.

Žádostí ze dne 20. 9. 2013, doručenou zdravotnímu ústavu dne 20. 9. 2013, se žalobce domáhal poskytnutí následujících informací:

- protokol č. 9519/2009 o měření hluku na střelnici Ludvíkovice v revidovaném znění,
- hodnoty LAE (dB) v MM1 a MM2 u každého jednotlivého výstřelu označeného v protokole č. 9519/2009 v původním znění (výstřel č. 1 – 1180),
- přesný časový údaj (hodina, minuta, sekunda) u jednotlivých výstřelů označených v protokole č. 9519/2009 v původním znění (výstřel č. 1 – 1180),
- hodnota LAE (dB) v MM1 a MM2 u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů),
- přesný časový údaj (hodina, minuta, sekunda) u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů).

Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2013, č. j. ZUUL-4032/13, zdravotní ústav žádost žalobce o poskytnutí požadovaných informací odmítl. V odůvodnění uvedl, že protokol č. 9519/2009 byl nahrazen opravným protokolem č. 12897/2009 a byl žalobci předán jako příloha tohoto rozhodnutí. V dalších bodech nebylo možno žádosti žalobce vyhovět, neboť zdravotní ústav žalobci vyhověl ve všech bodech jeho předchozí žádosti a poskytl mu veškerá data, která mu poskytnout mohl. Neposkytl pouze primární data, neboť tato již neměl k dispozici.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že informace požadované v jeho žádosti ze dne 20. 9. 2013 jsou zcela odlišné od těch, které požadoval dříve. Žalobce připustil, že mu zdravotní ústav poskytl jakási data z předmětného měření ve formátu xls, ze kterých však nejsou vůbec rozpoznatelné hodnoty a časové údaje jednotlivých náměrů zahrnutých do protokolu č. 9519/2009, ani hodnoty a časové údaje platných náměrů po jejich redukci. Podle žalobce proto nebyl žádný důvod pro odmítnutí jeho žádosti.

Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění zdůraznil, že zdravotní ústav při předání dat a údajů dne 3. 9. 2012 a 5. 11. 2012 poskytl žalobci veškeré informace, které měl k dispozici, ohledně všech měření hluku v souvislosti se střelnicí v Ludvíkovicích, mezi nimiž jsou i informace požadované v žádosti ze dne 20. 9. 2013. Pokud žalobce požaduje jiné informace, než které již obdržel, zdravotní ústav po právu vydal

rozhodnutí, jímž tyto informace poskytnout odmítl s odůvodněním, že jiné informace nemá k dispozici. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které povinný subjekt může poskytnout jen informace, jež má k dispozici. Dodal, že v tomto řízení mu nepřísluší hodnotit a jakkoli přezkoumávat předmětný protokol, správnost jeho závěrů a výpočtů. Vzhledem k tomu, že zdravotní ústav odmítl celou žádost ze dne 20. 9. 2013, ačkoli současně poskytl požadovaný protokol, žalovaný jeho rozhodnutí změnil tak, že žádost odmítl jen ve zbývajícím rozsahu.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Před posouzením jednotlivých žalobních námitek považuje soud za potřebné směřem k žalovanému zdůraznit, že Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem byl podle § 86 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, zřízen k plnění úkolů a poskytování služeb na úseku ochrany veřejného zdraví, přičemž funkci jeho zřizovatele plní Ministerstvo zdravotnictví. Zdravotní ústav je ve smyslu ustálené judikatury správních soudů i Ústavního soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, dostupný na www.nalus.usoud.cz, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 28/2007 - 77, publ. pod č. 1402/2007 Sb. NSS, dostupný www.nssoud.cz), veřejnou institucí, a tudíž i povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Jako povinný subjekt rozhoduje zdravotní ústav o žádostech o poskytnutí informací, tedy o veřejných subjektivních právech žadatelů. To znamená, že minimálně v tomto rozsahu je Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem správním orgánem a musí dodržovat postupy a povinnosti stanovené informačním zákonem a správním řádem.

Z jednotlivých žalobních bodů se soud nejprve zaměřil na námitku, že k odmítnutí žalobcovy žádosti došlo v rozporu s § 7 až 11 informačního zákona, které upravují případy, kdy povinný subjekt informace neposkytne. Tato námitka jinými slovy znamená, že rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti nemá podle názoru žalobce oporu v informačním zákoně. Soud k tomu považuje za potřebné připomenout, že z napadeného rozhodnutí vyplývají dva důvody, které vedly správní orgány k odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací. První (nosný) důvod spočíval v tom, že žalobci již byly veškeré požadované informace poskytnuty na základě jeho předchozích žádostí, a druhý – spíše doplňkový – důvod byl shledán v tom, že jiné než dříve poskytnuté informace nemá zdravotní ústav k dispozici. Bylo proto třeba posoudit, zda jeden či druhý důvod odmítnutí žádosti mají oporu v informačním zákoně.

Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací jsou upraveny výlučně v § 7 až 11 informačního zákona. Další takový důvod je totiž upraven např. v § 2 odst. 4 informačního zákona, podle kterého „*[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“ Toto ustanovení umožňuje povinnému subjektu odmítnout poskytnutí informací z důvodu, že tyto informace povinný subjekt nemá k dispozici, a tudíž by je musel vytvořit. Jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, může tak učinit pouze za podmínky, že povinný subjekt tyto informace skutečně nemá a nemá ani povinnost jimi disponovat (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu v ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013 - 30, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Druhý z důvodů odmítnutí žalobcovy žádosti uplatněných správními orgány, tj. že zdravotní ústav nedisponuje požadovanými informacemi, by tedy bylo možné podřadit pod § 2 odst. 4 informačního zákona, nicméně pouze za předpokladu, že povinný subjekt skutečně požadované informace nemá. Žalobce ovšem toto tvrzení správních orgánů opakovaně zpochybňoval a také v žalobě namítal, že zdravotní ústav měl požadované informace k dispozici. V této souvislosti soud upozorňuje na skutečnost, že žalobce se svou žádostí ze dne 20. 9. 2013 výslovně nedomáhal poskytnutí primárních dat, o nichž správní orgány tvrdí, že je zdravotní ústav nemá k dispozici, nýbrž poskytnutí naměřených hodnot a časových údajů bez upřesnění, zda mají být poskytnuty v původní, či zkonvertované podobě. Soud dále zdůrazňuje, že samy správní orgány poukazovaly ve svých rozhodnutích na to, že požadovaná data byla žalobci v minulosti poskytnuta, a to ve zkonvertované podobě, tudíž přinejmenším v této podobě musel mít zdravotní ústav předmětná data k dispozici. Vzhledem k tomu, že žalobce v žádosti ze dne 20. 9. 2013 neupřesnil, zda požaduje poskytnutí původních nekonvertovaných dat, či dat zkonvertovaných, správní orgány nebyly oprávněny si tento požadavek domýšlet a při rozhodování z něj vycházet, nýbrž naopak měly poskytnout takové informace, jaké měly k dispozici. Soud proto shledal, že správními orgány uplatněný důvod pro odmítnutí žádosti o informace spočívající v tom, že zdravotní ústav požadovanými informacemi nedisponoval, nebyl dán a v tomto směru je napadené rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 4 informačního zákona. Námitku žalobce, že zdravotní ústav měl požadované informace k dispozici, soud vyhodnotil jako důvodnou.

Poté se soud zabýval nosným důvodem, který vedl k odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací, tj. že žalobci již byly všechny požadované informace poskytnuty na základě jeho předchozích žádostí. Soud přisvědčuje žalobci, že tento důvod je v rozporu s jednotlivými ustanoveními informačního zákona, která upravují důvody pro odmítnutí žádosti. Žádné ustanovení informačního zákona totiž nedává povinnému subjektu oprávnění odmítnout žádost o informace jen proto, že požadované informace již byly poskytnuty. Tento závěr vyplývá nejen ze systematického výkladu informačního zákona, který neobsahuje žádné ustanovení, jež by přímo označovalo požadavek na poskytnutí informace již dříve poskytnuté za důvod pro odmítnutí žádosti, nýbrž také z výkladu logického. Informační zákon totiž v § 6 odst. 2 ukládá povinnému subjektu poskytnout žadateli i zveřejněnou informaci, pokud žadatel na jejím přímém poskytnutí trvá. Podle § 5 odst. 3 informačního zákona přitom povinné subjekty do patnácti dnů od poskytnutí informací na žádost musí tyto informace zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Každá poskytnutá informace by tedy po patnácti dnech od jejího poskytnutí měla být zveřejněna, a tím pádem se na ni vztahuje zmíněný § 6 odst. 2 informačního zákona, který její opakované poskytnutí výslovně umožňuje. Právní názor žalovaného a zdravotního ústavu, že důvodem pro odmítnutí žalobcovy žádosti o informace je skutečnost, že tyto informace mu již byly poskytnuty, proto nemá oporu v informačním zákoně a je nesprávný. Soud tudíž shledal důvodnou i tuto žalobní námitku.

K argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002 - 33, zdejší soud podotýká, že v předmětném rozsudku uvedený závěr o tom, že novou žádost obsahově shodnou s dřívější žádostí lze zamítnout s náležitým odůvodněním, že ke splnění všech – v nové žádosti uvedených – požadavků již došlo, Nejvyšší správní soud nijak nezduvodnil. Tento závěr navíc nemá oporu v tehdy ani v současnosti platné právní úpravě, která vůbec nepočítá s možností zamítnutí žádosti o poskytnutí informací, ani neuvádí skutečnost, že požadované informace již byly poskytnuty, jako důvod pro odmítnutí žádosti. Soud k tomu dále připomíná, že žádost žalobce ze dne 20. 9. 2013 nebyla shodná s jeho předchozími žádostmi, a proto na předmětný případ nelze výše předestřený závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002 - 33, vztahovat.

Výše popsaný nesprávný právní názor žalovaného a zdravotního ústavu činí napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející nezákonnými ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., žaloba je proto důvodná. Vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací, soud podle § 16 odst. 4 informačního zákona současně zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí zdravotního ústavu ze dne 9. 10. 2013 a nařídil povinnému subjektu, aby požadované informace žalobci poskytl.

Ostatními žalobními námitkami, které se týkají zejména rozlišování mezi původními (primárními) a zkonvertovanými daty o měření hluku a porovnávání údajů v minulosti poskytnutých žalobci s obsahem protokolu č. 9519/2009, se soud nezabýval, neboť tyto námitky šly zcela mimo předmět správního řízení, jímž bylo výlučně poskytnutí, či neposkytnutí konkrétních informací na základě žádosti žalobce ze dne 20. 9. 2013.

S ohledem na výše uvedené závěry soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržené dokazování technickým nosičem dat s poskytnutými informacemi, protokoly o měření hluku č. 5023/2011, č. 10588/2011, č. 11186/2011 a č. 11187/2011, blíže nespecifikovanou mailovou korespondencí, normou ČSN EN ISO 15189:2007, metodikou Národní referenční laboratoře a požadavky na protokoly o měření hluku, posouzením protokolů z měření střelnice v obci Ludvíkovice vypracovaným Ing. T. H., CSc., dne 24. 4. 2012, příručkou jakosti akreditované laboratoře Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem a jeho interním předpisem IS01, sdělením Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě ze dne 25. 11. 2013, č. j. ZU/37427/2013, a ze dne 3. 12. 2013, č. j. ZU/38386/2013, žádostmi o informace ze dne 22. 11. 2013 a 29. 11. 2013 včetně podacích lístků, protokoly o měření hluku č. 52585/2012 a č. 64088/2013, příručkou jakosti akreditované laboratoře Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě, soubory poskytnutými Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem a jeho kompletním spisem o měření hluku střelnice Ludvíkovice dne 23. 7. 2009, výsledkem svědků Ing. T. H., CSc., Ing. L. L. a Ing. A. M., žádostí o informace ze dne 27. 2. 2014 a odpovědí Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě ze dne 7. 4. 2014 včetně příloh, ani internetovou stránkou http://www.ksm.fsv.cvut.cz/eak/navody/uloha_02_navod.pdf. Všechny tyto důkazy se týkaly výše uvedených námitek, které mířily mimo předmět řízení, a nebyly proto způsobilé jakkoli ovlivnit závěry soudu, tudíž soud jejich provedení shledal nadbytečným.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 18.206,50 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 12.400 Kč za čtyři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a podání repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) a účast při jednání soudu podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], z částky 1.200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006], z částky 600 Kč jako náhrady advokátce za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět [6 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT] a z částky 1.006,50 Kč jako cestovného k jednání soudu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět. Cestovní náhrady stanovil soud podle § 157 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Zástupkyně žalobce podnikla k jednání soudu cestu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět (celkem 182 km) vozidlem Ford Galaxy, RZ „X“, palivo NM, spotřeba pro kombinovaný provoz 5,7 l na 100 km. Vzhledem k tomu, že předložený technický průkaz vozidla byl sestaven podle metodiky EU č. 692/2008A, představuje spotřebu pro kombinovaný provoz třetí údaj o spotřebě v tomto technickém průkazu uvedený, nikoli aritmetický průměr všech tří hodnot, z něhož vycházel výpočet právní zástupkyně žalobce. Podle vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí pro rok 2016 sazba základní náhrady za 1 km 3,90 Kč a cena motorové nafty byla 28,60 Kč/l. Cestovné k jednání, které se skládá ze základní náhrady 709,80 Kč (3,90 Kč/km, 182 km) a z náhrady za spotřebovanou naftu 296,70 Kč (5,7 l/100 km, 28,60 Kč/l, 182 km), tedy dosahovalo částky 1.006,50 Kč, nikoli právní zástupkyni žalobce požadovaných 1.010,60 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová